

Sanja Srdić Jungić

ZVIJEZDE MEĐU NAMA

Nakladnik
MEDIA BAR d.o.o., Zagreb
Biblioteka Fabula

Za nakladnika: Neven Kepeski
Urednica izdanja: Ivanka Vranković
Dizajn: Tomislav Šiptar
Lektura i korektura: Marinka Botić
Tisak: Znanje, Zagreb
ISBN 978-953-48180-2-2
Zagreb, veljača 2019., I. izdanje

Sva prava pridržana. Niti jedan dio ove knjige ne
može biti objavljen ili pretisnut bez prethodne
suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

Sanja Srdić Jungić

Zvijezde među nama

ROMAN

MB
BOOKS

I.

Ne želim da odeš

1 Sve će biti dobro

I konačno, set. Nakon nekoliko predugih dana iščekivanja duboko je udahнула i ogledala se oko sebe. Slani miris mora miješao se sa slatkastim mirisom umjetnog dima. Ljudi iz produkcijskih kuća dogovarali su se preko motorola, šminkerice su statistima popravljale lažne ozljede i prljavštinu, frizerke u posljednji tren plele pletenice djevojkama i maramama skrivale moderne frizure srednjovjekovnih vitezova. Nekome bi možda svega bilo previše, ali Nora se već dugo nije osjećala tako dobro.

Bila je sigurna da nikada neće zaboraviti svoj entuzijizam tijekom prvog dana snimanja. No nekoliko dana prije bila je sve samo ne entuzijastična. Njezinu je dolasku na set prethodio ozbiljan razgovor sa šefom, kojem je naprasno rekla da daje otkaz kad joj nije htio odobriti godišnji odmor, te još ozbiljniji razgovor s roditeljima i najboljom prijateljicom kad je rekla razlog svog odlaska. Statiranje u Dubrovniku. Netipičan odabir za djevojku koja se bližila tridesetoj te je u produkcijskoj karijeri već ostvarila mnogo zapaženije rezultate od običnog statiranja.

Nije to bilo planirano i gotovo da je zažalila kad je iz nje izletjelo: „Onda dajem otkaz!“ ali nije bilo povratka. Ma, zapravo, nije ga ni htjela. Od silnog traženja sigurnog posla na kraju je imala samo sigurnu plaću. Sve njezine prijateljice radile su ono što vole, jedino se ona i dalje stalno tražila. Na svim se poslovima jednako davala, što je uključivalo i rad

nakon radnog vremena, zbog čega je, barem trenutačno, njezin društveni život bio nepostojeći. Shvatila je da je dostigla svoju prijelomnu točku upravo u trenutku kad joj je ta nespretna rečenica, koja će joj potpuno promijeniti život, s neočekivanom lakoćom izletjela iz usta. U glavi je na brzinu izračunala koliko je uspjela uštedjeti na račun svog otužnog društvenog života i zaključila da je vrijeme da sa svojih 28 godina napokon pusti da stvari idu svojim tokom. Konačno, uvijek se mogla vratiti svojim brižnim roditeljima koji su je, nakon početnog šoka, odlučili podržati ne bi li njihova jedinica najzad bila sretna.

I tako se potkraj svibnja, ni tjedan dana nakon otkaza, spakirala, odnijela svog psa Zločesticu, pravim imenom Hedviga, roditeljima na čuvanje i otišla u Dubrovnik. S iskustvom rada na hrvatskim serijama te neobičnim hobijima poput jahanja i mačevanja istaknula se među stotinama kandidata za statiste kad je već nisu uzeli za konkretnije zaduženje na setu. Tome da je odaberu nisu odogli ni duga svijetlosmeđa kosa s natruhom crvenkaste, krupne maslinastozelene oči i nekoliko jedva vidljivih simpatičnih pjegica, zbog čega je izgledala kao lik iz nekog srednjovjekovnog romana. Na snimanju je trebala biti oko mjesec i pol sa stankama, a onda... Odgovor na to pitanje nije imala. Ali prvi put u životu odlučila je dati šansu tihom glasiću u glavi koji je govorio da će sve biti dobro.

U Dubrovniku je tako bila već nekoliko dana, pitajući se hoće li je netko iz produkcije uopće nazvati. Nakon probe kostima, koju je obavila čim je došla, mislila je da će je već idućeg dana pozvati na snimanje. Već je pomalo gubila živce od čekanja, lijepih, ali besciljnih šetnji gradom i gledanja u mobitel. A onda ju je najednom nazvala djevojka iz kastinga i pitala je li sutra slobodna. Nora je jedva odgovorila od smijeha i navale adrenalina. *Jesam li slobodna, pa radi ovog sam i došla!*

Budilica na mobitelu prenula ju je već u dva ujutro. Nora je ustala u prohladnoj sobi u potpunoj tami i brzo odjenula

najudobnije hlače koje je imala te majicu dugih rukava. Unatoč skorom početku ljeta noći su u Dubrovniku bile hladne. Ubrzanim se korakom još po mrklom mraku uputila prema postaji na kojoj će autobus svakoga dana pokupiti statiste iz tog dijela grada i odvesti ih u bazu na pripreme za set. Bilo je neobično promatrati prekrasni Dubrovnik, danju prepun turista, kako spokojno spava. Hodajući tik uz more i slušajući valove koji su se igrali s mjesječevom svjetlošću, imala je dojam da se već nalazi na nekom filmskom setu. Misli su joj letjele s teme na temu; hoće li vidjeti koga poznatog, koju će scenu prvu snimati, hoće li dobro odglumiti i postoje li i najmanji izgledi da je netko bitan zamijeti u gomili, onako kako se događalo u holivudskim filmovima. Kut usana lagano joj se izvio u smiješak, a srce toliko jako zakucalo da je pomislila da će iskočiti.

Iako se na prvu možda čini glamuroznim, snimanje serija i filmova uopće nije takvo, barem ne za statiste. Nakon što bi ih autobus oko tri ujutro pokupio s raznih lokacija, njihov bi radni dan započeo. U četiri su bili na doručku, u pola pet na šminkanju, odijevanju i frizuri. Najkasnije u sedam svi su statisti morali biti na setu. Budući da se većina domaćih statista bila naviknula na mediteransku opuštenost, Nora je neprestano slušala negodovanje zbog ranog buđenja, malih dnevnica, redova za zahod, lošeg ručka... Njoj se to činilo pretjeranim, no odlučila je svoje misli zadržati za sebe jer je, očito, bila u manjini. Bilo joj je jasno da su, za razliku od nje, neki možda prvi put u životu na setu te vjerojatno ne znaju koliko je to zapravo naporno. A sigurno nisu svi bili ni ljubitelji srednjovjekovnih romana te su ih zanimale samo dnevnice. Roman *Kruna od trnja*, po kojem se snimao film, ona je pak pročitala u dahu, i to je bio jedan od glavnih razloga da se prijavi.

Uživala je stoga u svakom trenutku statiranja. S nestrpljenjem je čekala koju će haljinu toga dana dobiti. S veseljem je odlazila da joj frizerke ispletu srednjovjekovne pletenice,

premda je to zbog duge bujne kose bilo zamorno i katkad bolno. A s naročitim oduševljenjem sjedila je na stolcu pred zrcalom i promatrala kako joj šminkerica nanosi ljepljive i vrlo uvjerljive ozljede.

„Kreni... Ne, ne, sad stani.“ „Hodaj dva koraka, vrati se natrag.“ „Rolling, rolling...“ „Potrči... Ne toliko brzo!“ „Tišina na setu.“ „Možete ići na ručak. Ne ti, ti se vrati.“ „Akcija!“ „Sad viči glasno. Glasnije. Još glasnije. Ma još glasnije!“

Brzo se ispostavilo da je rano buđenje bilo dječja igra u usporedbi s onim što ih je čekalo na samom snimanju. Teži dio bile su zbunjujuće upute i duge stanke dok su namještali kamere, a onda i beskrajno ponavljanje scena koje se svim statistima, pa i njoj, činilo besmislenim. No ona je i to radila s užitkom, ne mareći za sve glasnije gundanje kolega.

Njezin entuzijazam nije prošao nezapaženo. Već nakon prvih nekoliko dana asistent redatelja pred svima ju je pohvalio zato što je, kako je rekao, vrlo dobro odglumila strah od vojske koja ih je u toj sceni napadala. Mnogi statisti već su naveliko zijevali od umora, protiv kojeg su se neki borili duhovitim primjedbama. Zbog toga su scene još nekoliko puta morali ponoviti, kao da ionako već nisu sve snimili previše puta. Nora je znala da ta njezina gluma nije bila bogzna što, nego da ju je asistent pohvalio samo zbog truda kao pozitivan primjer ostalima. Iza sebe je vrlo brzo čula tipična šaputanja ljubomornih djevojaka kojima se nimalo nije svidjelo što je asistent Ivor izdvojio baš nju.

Tek nakon njihovih komentara kao da je shvatila da je Ivor ne samo simpatičan nego i vrlo zgodan. Bilo mu je tridesetak godina, no izgledao je mlađe zbog dječaćkog osmijeha, koji je skidao samo kad bi ga statisti pošteno iznervirali, i kovčave svijetlosmeđe kose u kombinaciji s čokoladnosmeđim očima. Nora je bila toliko opčinjena svime što se događalo na setu da je pored nje mogao proći najzgodniji glumac na svijetu a da ga i ne primijeti. U inat djevojka iza sebe, odlučila mu je uzvratiti najširim mogućim osmijehom i, iako se

uvijek ponašao vrlo profesionalno i suzdržano, učinilo joj se da je njegov pogled potrajao sekundu predugo. A učinilo se to očito i curama jer su, sada već vrlo glasno, brzo nastavile govoriti kako je umišljena i glupa.

Nora se time nije zamarala. Nije tamo došla steći nove prijatelje ili zavesti dečka sa seta, nego jednostavno uživati u iskustvu koje joj se nije često pružalo. Njezina predanost tijekom snimanja bila je jedan od glavnih razloga zašto se još nije sprijateljila ni s kim od statista, iako je po prirodi oduvijek bila otvorena za nove ljude. Na stanke je najčešće odlazila s kaskaderskom ekipom koja bi je povremeno naučila pokojem novom mačevalačkom triku. Na jednoj od stanki Ivor ju je vidio s mačem pa joj je namignuo i obećao da će je probati ubaciti na snimanje opasnijih i zatvorenih scena. Prvi put u životu činilo joj se da se dodatni trud ipak isplati i da je napokon dobro prepoznala pred kime se treba iskazati. Oduvijek je Nora bila pomalo naivna i bilo joj je teško prihvatiti da ljudi znaju biti namjerno zli, što ju je u životu često koštalo, naročito u vezi s... Ne, nije htjela razmišljati o njemu. Čak ni u mislima ponoviti ime osobe zbog koje je svoj ljubavni život posljednjih godinu dana stavila na led.

Kad bi se snimanje privelo kraju, statisti bi autobusima došli natrag do baze s njihovim osobnim stvarima. Nakon presvlačenja te skidanja šminke i ekstenzija za kosu busom su se vraćali u centar. Nora je zadovoljno krenula prema svom apartmanu, razmišljajući o tome kako je konačno uspjela nagovoriti frizerku Robyn da joj ostavi ekstenzije u kosi do sutrašnjeg snimanja. Duge i prekrasne pletenice klatile su se s vrha njezine glave sa svakim novim korakom. Loše se snalazila u prostoru, no Dubrovnik je mali grad, pa je bez obzira na gomile turista nakon nekoliko dana sigurnije grabila prema svom apartmanu. Smještaj nije bio luksuzan, ali bilo je to jedino što je sebi mogla priuštiti kako bi na kraju snimanja bila barem na pozitivnoj nuli. Jeftiniji dubrovački hosteli bili su popunjeni, pa ju je zapala malena

i skupa garsonijera, koja je, ako ništa drugo, jamčila mir i vlastitu kupaonicu. Pomoć roditelja glatko je odbila jer još od punoljetnosti nije htjela ovisiti o njihovu novcu.

Hodajući prema apartmanu, nije joj promaknulo kako neki statisti u grupicama odlaze na piće. Razmišljala je koju sekundu o tome da im se pridruži, a onda joj se u misli ušuljala serija koju je večer prije pogledala te je ubrzala korak prema smještaju. Negodujući zbog vlastite nedruštvenosti, tješila se kako je gledanje serije u opisu njezina trenutačnog posla jer je producent te serije i filma koji su snimali bio ista osoba. Istina je ipak ležala u tome da je potpuno bila opsjednuta glavnim glumcem u kojeg je bila strahovito zatreskana kao tinejdžerica. Toliko je razmišljala o prethodnoj epizodi da nije čula kako je netko doziva sve dok je ta osoba nije potapšala po ramenu. Iznenadeno se okrenula, a iza nje je stajao Ivor. Na trenutak se zbunila, a onda ga je pozdravila širokim osmijehom.

– Baš si se zamislila, zvao sam te nekoliko puta – rekao je Ivor iznenadeno.

– Oprosti, zaista nisam čula, razmišljala sam o... nije bitno – bilo joj je previše neugodno priznati da se upravo spremala gledati seriju za tinejdžere. – Reci, trebaš li me nešto?

– Da, zapravo. Ekipa iz produkcije ide na pivo pa sam te htio pitati želiš li s nama. Inače se baš ne družimo sa statistikama, ali nagovorio sam ih da za tebe naprave iznimku. Zaslužila si nakon današnjeg dana.

Iskreno se nasmiješio i Nora je na trenutak zaboravila na svoju najdražu seriju, a već je u idućem trenu ulazila s njim u kafić. Ivorovo društvo bilo je raznovrsno, pa se u njemu našlo čak i dvoje sporednih glumaca iz filma. Iza njih je bilo nekoliko velikih projekata, no nisu se ponašali kao velike zvijezde i prijateljski su se nasmiješili kad im se Nora pridružila. Simpatična djevojka zadužena za ton odmah se s Norom raspričala o tome kako je od obične statistice postala dublerica glavnoj glumici jednog filma i kako je otad u film-

skim vodama. Tijekom snimanja upoznala je i svog zaručnika, koji je također bio ovdje. On je pak radio na filmskim efektima te je bio zaslužan za slatkasti umjetni dim koji je Noru svako jutro razveselio na setu.

Već oko devet sati navečer počeli su se razilaziti; ranojutarnje ustajanje uzimalo je svoj danak. Ivor je bio smješten blizu Nore, pa su na kraju njih dvoje sami bez žurbe šetali do smještaja. Petnaestak minuta hoda prošlo je u sekundi u njegovu društvu. Bio je nevjerojatno drag i inteligentan. Njegovi otac i majka bili su poznati hrvatski glumci, no on nije dopustio da mu slavno prezime udari u glavu, premda mu je zasigurno olakšalo dobivanje poslova. Svoju budućnost, ipak, nije vidio u domaćoj produkciji, nego stranom. Kao mladi redatelj snimio je već nekoliko zapaženih filmova, ali je ovdje odlučio biti najobičniji asistent kako bi stekao još malo relevantnog iskustva. Bio je neočekivano prizemljen za nekog tko je radio u filmskoj industriji. Nori je društvo iz tog miljea bilo i predobro poznato, te nije naročito uživala u njemu jer je njezin bivši dečko pripadao tom krugu. Na trenutke joj se činilo da je Ivora upoznala i prije. Tada je imala oči samo za Dana, pa je nije čudilo što pored njega nije ni primijetila skromnog Ivora. Nije mu to spomenula; svog bivšeg rijetko se doticala čak i u razgovoru s prijateljicama. Samo je željela što prije zaboraviti taj period svog života.

– I, što ćeš raditi još ovih par sati do buđenja? Ponekad se pitam isplati li se uopće spavati toliko kratko – pitao ju je Ivor ispred ulaza u dvorište.

– Pa, imam nešto na pameti, a nakon toga definitivno spavanje jer nisam navikla na suprotno. Čak i ne izlazim više toliko često – rekla je oprezno, izbjegavajući priznanje da je planirala gledati seriju za tinejdžere. Još se prejasno sjećala Danovih ismijavanja serija koje je voljela, a koje, po njemu, nisu bile na razini djevojke budućeg vrhunskog snimatelja.

– O.K., ovog drugog ću se dotaknuti nešto kasnije, da netko tvojih godina više ne izlazi. Ali više me zanima

ovaj prvi dio; što je to „nešto“ što ne želiš imenovati? Pišeš dnevnik, ideš u crkvu, sudjeluješ u sotonističkim ritualima? – upitao je smijući se.

– Ne, gledam seriju, ako baš moraš znati – nasmijala se njegovim provokacijama. Njezin obrambeni gard polako se počeo spuštati.

– Koja se zove...?

– Nema šanse da ti kažem.

– „Nema šanse da ti kažem“... Je li to neka turska? – zafrkavao ju je.

– Ma nije turska, ali je svejedno grozna.

– Pričaš čovjeku koji u slobodno vrijeme sa svoje 34 godine gleda anime – izjavio je iskreno. – Ajde, ispljuni ime.

– Ali nema šanse da je uopće znaš jer je ionako riječ o starijoj seriji za tinejdžere s *fantasy* tematikom – nije se dala Nora.

– Gle, sve osim turskih i domaćih kod mene prolazi – smijao se i dalje.

– Hej, zar nisi ti režirao neke domaće sapunice? – podsjetila ga je.

– Upravo zato to i kažem – namignuo je. – Ali ne mijenjaj temu – pogledao ju je naoko strogo.

– O.K., O.K. *Final Blow* – rekla je zažmirivši, očekujući njegovu osudu.

– Hm, nisam gledao, ali zvuči mi jako poznato – odgovorio je lagano se mršteći, kao da se pokušava prisjetiti.

– Završila je prije dobrih osam godina – pokušala mu je pomoći.

– Ma nema veze sa serijom zapravo, nego... Stvarno se ne mogu sjetiti. Očito ću je morati pogledati – izjavio je odjednom, ni sam ne vjerujući u to što je rekao.

– Definitivno, nemaš pojma što propuštaš – nije se dala smesti. – Vjeruj mi, kad se prije odlaska na spavanje, za koje

unaprijed znaš da će trajati prekratko, sjetiš da si dao otkaz na sigurnom poslu kako bi išao statirati u drugi grad i nemaš neki konkretni plan za poslije, gledanje serije za tinejdžere jedino je što ti skrene misli i spašava od cjelovečernjeg lupanja glavom o zid uz ponavljanje rečenice: „Upropastila sam si život“ – rekla je u jednom dahu, nadajući se da ne zvuči previše očajno.

– To je tvoj svakodnevni ritual prije spavanja? – upitao je istovremeno šaljivo i pomalo zabrinuto.

– Kako koji dan. No moram priznati da sam primijetila da je udaranje glavom intenzivnije kad nas satima držite na setu bez konkretnog razloga – zadirkivala ga je.

– Onda ti je danas sigurno jako žao što nisi stigla gledati... Kako-si-već-rekla-da-se-zove.

– Smij se ti, ali Kako-se-već-zove najbolja je serija koja je ikad postojala... za tinejdžere... i one koji se tako osjećaju – ponovno se osmjehnula. – Ali ne, nije mi žao. Laku noć, Ivore – dodala je i sa smiješkom krenula prema vratima.

– Laku noć, Nora – rekao je tiho, prateći je pogledom sve dok nije ušla u apartman.